చీకటి వెల్గులు

శ్రీమతి వి. సుశీలాదేవిగారు

అది ప్రభాతసమయం. వర్ష ఋతువు. అప్పటికి కొన్నిరోజులనుంచి దట్టముగా అలముకొని పెళపెళా ర్భాటాలతో తమశక్తిని జూపి ఆనా డాకాశాన్ని ఒదిలాయి కాలమేఘాలు.

అది ఒక పెద్దకాలువ గట్టగుటచేతను, వర్షము కురియుటచేతను, కాలువమీదనుంచి వచ్చే పిల్లతెమ్మెర లకు తోడు వర్షమూలమైన చల్లటి తడిగాలి మరింత సహాయపడి వచ్చేపోయే బాటసారులనే గాక చెట్లమీది పక్షులను సహితము ఒణికించుచున్నవి. వాటిబాధ నివారణ సేయుటకో యన అప్పుడప్పుడే జలజ ప్రియుడు తన కిరణములను వృక్షాలమీదనుంచి, చిన్నిచెట్లు కోమలమైన ఆకుల మాటినుంచి, చిందర వందరగా కాంతిని ప్రజ్వరిల్లచేయుచున్నాడు. అప్పటికి చలిబాధ పోయి ప్రాణాలు కుదుటపడిన పక్షిరా జములు తమ తమ గూళ్ళనుండి వెలువడి వాతావరణముచూడ వాని శరీరములు పులకరించినవో యన తమ శ్రావ్యమైన కంఠములనెత్తి మనోహరముగా కూయసాగినవి.

ఆ కాలువగట్టున ఆరోజు ఉదయం ఒక స్త్రీమూర్తి చలితో గజగజ ఒణికి ముడుచుకొనిపోయిన శరీరంతో, చంకని అయిదేండ్ల వయస్సుగల్గిన బాలిక వణకుచు చేతనొక చిన్నపెట్టెతో దీర్ఘప్రయాణము చేయుచున్నటుల నడవలేక నడవలేక నడుస్తూ ఎందుకో మధ్య మధ్య దీర్ఘనిట్టూర్పులు పుచ్చుత్తు పయనము చేస్తోంది.

ఆమెముఖము శుష్కించి యున్నను మసిపాతచుట్టున్న మాణిక్యమువలె వెలుగొందుతూంది. ఆయువతి కట్టిన ప్రాత చీర మాసి పేలికలై ఆమె దరిద్రదేవత ముద్దుబిడ్డయని నిరూపిస్తోంది. ఆయమ శిరోజము లెన్నడూ తైలసంస్కారము నెరుగనటుల జడలు గట్టియున్నవి. చూడ చూడ ఆ జవ్వని నడి వయస్సులో నుండియూ బ్రతికి చెడిన ప్రాణియని యేదో తీరని వ్యధతో బాధపడుతోందని తోచక మానదు.

ఆమె చంకనున్న బాలికకూడా అదే స్థితిలోనుండి ఆహారము లేమి శుష్కించిన దేహముతో లల్లివలె చలిబాధ కాగలేక కప్పుకునే గుడ్డలేక కుంచించుకుపోయి తల్లిని అంటిపెట్టుకుంది.

అంతశ్శోకమును బాహ్యోపచారములు మాన్పజాలవు. చక్కని చెట్లు, చల్లని జలములు, పక్షుల పాటలు శరీరమునకు సౌఖ్య మొసంగును గాని శోకాగ్నిచే మరుగుచున్న మనస్సుకు శాంతి నొసంగజాలవు. మనుజుడు చింతాక్రాంతు డగునపుడు నిముసములు గడియలై, గడియలు జాములై, నిశలు దీర్ఘములై తోచు దుఃఖమును మించిన నరకము మానవునకు లేదు.

అట్లే ఆ అభాగ్యురాలికికూడా ఆ పిల్ల తెమ్మెరలు ఆ కోవెల కూతలు ఆవేవీ శాంతినివ్వక పోగా యెంతదూరము పోయినా మార్గము తరుగుటలేదు.

క్రమేణా ఆయమ కాళ్లు చచ్చులు పడ్డాయిగాబోలు; పాప మొకచెట్టుక్రింద బిడ్డని దింపి పెట్టె నేలబెట్టి ఉస్సురంచూ చతికిల పడిం దానిర్భాగ్యురాలు.

ఆ అభాగిని కంటివెంట కారే బాష్పధారలు కడచిన దినములలో పడిన వర్షధారలను మరపించినవి. ఆ బాధతో కన్న బిడ్డను గుండెకు హత్తుకొని విలపింప సాగినది.

కష్టసుఖము లేమిటో, ప్రపంచమున నేమిటో యెరుగని ఆ చిన్నబాలిక తల్లి ముఖమును తెల్లబోయి చూస్తూ ఆ చిన్న చేతులతో మాతృమూర్తి కంటినీరు తుడుస్తూ, వచ్చీరాని ముద్దులొల్కు పలుకులతో,

"అమ్మా! ఎందుకే యేలుస్తావు? నాతో చెప్పవే!" అంది. ఆ పసిబాలిక మాటలు మరింత హృదయమును కలచివేయ బిడ్డను గాఢముగా గుండెకు హత్తుకొని ఓదారుస్తు "లేదమ్మా చిట్టి, నేనేడ్వటం లేదులే; పిచ్చితల్లి నీ ముద్దుపల్కులు వినేందుకుకూడా మీ నాయన నోచుకోలేదు గదా?"

"అమ్మా! మరేం; నాన్న యెక్కడికెళ్లారే? ఎప్పుడొస్తారూ? నన్నెత్తుకుంటారుటే?"

"వస్తారమ్మా చిట్టి, నిన్నెత్తుకుంటారు."

"ఎప్పుడేమిటి? యెప్పుడూ వస్తారు, వస్తారంటావు, గాని రానే రారు"

అనే బిడ్డపల్కులు మరింత దుఃఖాన్ని కల్గించగా "కన్నతల్లీ వస్తారమ్మా! నా అదృష్టము బాగు లేకపోయినా నీవైనా అదృష్టవంతురాలివి కాకపోయావు గదా?"

"అమ్మా! నన్నెత్తుకుంటే నీచేయి నొప్పెత్తిందా? పోనీలే నడుస్తానులేవే" అని మరింత తల్లిని బ్రతిమాలసాగిందా బాలిక.

నా చిట్టితల్లీ లేదులే. అమ్మా, పోదాంపద, అంటూ కారే కన్నీరు తుడుచుకుని బిడ్డను లేవదీసి చెయ్యి పట్టుకు బయలుదేరిం దాశోకదేవత.

అలా యెక్కడికో! ఎంతదూరమో గమ్యస్థానం? వెన్నెల తరువాత చీకటి తప్పదు.

♦ ♦ ♦

చీకటి తరువాత వెన్నెల. కష్టము తరువాత సుఖము సహజము గదా! అట్లే సృష్టికి మార్పు సహజము.

ఒకానొకప్పుడు ఆ కుటుంబముకూడా ప్రపంచ మానవ దృష్టిలో అత్యుత్తమ స్థానాన్ని అలంకరించియుండేది. వారు లక్ష్మీపుత్రులై యుండే రోజులలో నిరాడంబర జీవితాన్ని సాగిస్తూ ఈ కృత్రిమ ప్రపంచ దృష్టిలో గౌరవముగా చూడబడినవారే. ఈ ధన సంపదలు నీటిబుగ్గ వంటివి. ఈ జీవితం క్షణ భంగురము. విధి విలాసం వారి సంపదలను గాలి మేఘాల్లాగా మాయం చేసింది. దానితో, మూలిగే నక్కమీద తాటిపండు పడ్డటుల, భర్త మనస్సు చెదరిపోయి దేశాల పాలైనాడు. ఇక మిగిలిన అయిదేండ్ల నోరు వాయీలేని పసిబాలిక, తాను, తినుటకు పట్టెడన్నము లేక శరీరము కప్పుటకు సరియైన గుడ్డలేక అల్లాడారు. "ధన మూల మిదం జగత్"అనివారు భాగ్యవంతులైన రోజులలో అందరూ బంధువులే; అందరూ మిత్రులే, ఎన్నడూ యెరుగనివారుకూడా ఆ యింటిలో ఆతిథ్యమును స్వీకరించనివారు లేరంటే, నమ్మరేరా?

ఇట్టి బంధువులే యిప్పుడా మాతా సుతల "నేలినాటి శని" అన్నారు పొట్టలు విచ్చేలాగు తిని 'బ్రేవు'మని త్రేన్చి, "మీ వాత్సల్యము మరువలేమని" వంగి వంగి సలాములుచేస్తూ నక్క వినయాలు చూపించిన మిత్రులే ఈనాడు "ఎవరుమీరు" అన్నారు. అంతదూరమెందుకు? ఆమె కన్నతల్లి, తోడబుట్టిన తోడులే "నీ కెవరు పెడతారు నీ మగడెచ్చట నుంటే అచ్చటికే పొ"మ్మని మూడేసి రోజులు తిండిపెట్టక ఉపోషాలు చేయించారు. అందరకూ బానిసవలె చాకిరీ చేయుట, యెదురు వారిచే మాటలు పడుట, కన్నతల్లి దగ్గరనుండి, చిన్న తమ్ముడివరకూ దూషించేవారే.

ఆహా! దరిద్రదేవత యెంత భయంకరమైనది. భర్తృహీన బ్రతుకెంత దుర్భరము?

అట్టి జీవిత నరకాన్ని అనుభవించలేక ఆ దురదృష్టవంతురాలు అనేకమారులు తన తుచ్ఛ శరీరమును గంగార్పితం చేయ దలచికూడా, ఈ బాలికను తను కడుపార నవమాసములు మోసి కని పెంచిన బిడ్డను నోరులేని పసిపాపను వీడలేక విరమించేది. తనంత కష్టపడి పనిచేస్తేనే పట్టెడు మెతుకులకు జానెడు

గుడ్డకు పెట్టి పుట్టని పుట్టినింట, తన బిడ్డను, పని పాటలు నేర్వని పసిపాపను, వారు ఆదరించి చూస్తారా? అనే ప్రశ్న ఆమె హృదయాన్ని కలచివేసేది.

ప్రేమ సిద్ధాంతాన్ని పాటించటానికి దైవ నిర్మితమైనది మాతృమూర్తి అట్టి స్థితిలో ఆ తల్లి ప్రేమ తాండవించింది. ధైర్యము తెచ్చుకుని తనలో తానే ఆలోచించుకునేది.

“ఛా! చచ్చి యెవరిని సాధించుట” బ్రతికియుంటేనే యెవరైనా కష్టముల విలువ కనిపెట్టుట. మనకంటే కష్టములపాలై తినటానికి తిండిలేక కట్ట బట్టలేక చెట్టునీడే ఆశ్రయముగా గాలియే ఆధారముగా బ్రతికేవారెందరులేరు. వారందరూ చావలేకే బ్రతకగల్గుచున్నారా? అట్టి వారందరికన్న నేనెక్కువా? వెన్నెల రోజులన్నీ వేడుకగా వెళ్ళబుచ్చి చీకటి రోజులని చికాకుతో గడుపుట మానామా? అలాగే సుఖ దినములు సంతోషముగా గడిపి యిప్పుడు కష్టము వచ్చేసరికి ఆత్మహత్యకు పాల్పడుట యెంత యేహ్యమైన పని! కష్ట సుఖములు కలకాలము కాపురములుండునా! అటులే దైవము నా పతిని నాకు కూర్పరాదా!” అనే ఆశా పాశమే ఆమెను యీ దుఃఖ ప్రపంచములోకూడా బంధించివేసింది. ఆనాడే ఆ అభాగిని భర్త్రాన్వేషణకై పల్లెలనక పట్నములనక, ఎండనక వాననక, కాలి నడకను కన్నబిడ్డతో కడుపునకు కూడులేక, తిరిగినచోట తిరగక, పరుండినచోట పరుండక తిరుగుతోందా యిల్లాలు!

భగవానుడామె పట్టుదలకు, కష్టాలకు మెచ్చుకొన్నాడో. ఏమో!—అన్నటుల ఆమె కష్టములు గట్టెక్కినవి ఆమె కోర్కెలు ఈడేరినవి. ఆమెభయము పోయింది. ఆమె భర్త ఆమెకు తిరిగి లభించాడు. ఆమె యిపుడు భర్తగల భార్య అయింది. అదే సుదినము. అదే ఆనందము.

15 సంవత్సరముల పిమ్మట

ఇప్పుడు వారు కూటికి గుడ్డకూ లోటులేని శ్రీమంతులు. ఇదివరకు తిరస్కరించిన సంఘమే యిప్పుడు వారిని గౌరవిస్తోంది. మర్యాద చేస్తోంది. ఇదివరకల్లా దూషించి దూర దూరముగా తొలగిన బంధు మిత్రులే యిప్పుడు దగ్గరకు చేరసాగారు. ఏనాడో మరచిన ఆ నిర్భాగ్యమూర్తి పేరు లక్ష్మి. ఇప్పుడామె ముఖము కలకలలాడుతూ లక్ష్మీ స్వరూపమువలె నుంటుంది. ఆ ప్రాత పేలికల స్థానముననే నూతన వస్త్రము లేర్పడినవి. ఆమె ఆనాడు సంతత దుఃఖముతో కార్చిన కన్నీరే యీనా డానంద బాష్పాలుగా మారాయి.

ఆనాడు తిండిలేక యెండిన ఆ అయిదేండ్ల పసిబాలికే యీనా డిరువదియేండ్ల కన్యయై ప్రియ భర్తతో సంసార యాత్ర నిర్వహిస్తోంది. ఇప్పుడామె మాతా పితలకేకైక బాలికయగు ముద్దుబిడ్డ. ఇప్పుడు వారికి కష్ట సుఖములు లేవు రెంటినీ సమాన భాగముతో ననుభవించే శక్తిగల సంతృప్త హృదయులు వారు. వారి కీవిశ్వములో మిత్రులూ లేరు. శత్రువులు లేరు. అట్టివారి జీవిత నౌకలు ఈ ప్రపంచమనే అగాధములోబడి ఒడుదుడుకులు లేకుండా సంసార సముద్రాన సాగిపోతున్నవి.

ఇప్పుడు వారి జీవితాలలో చీకటుల చీల్చుకుని వెన్నెలలు ప్రవేశించినవి.

అట్లే కష్ట-సుఖములు కావడి కుండలు.